

ЗАГАЛЬНІ ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ДЕРЖАВИ І ПРАВА

УДК 347.12:032

І. В. Венедіктова

кандидат юридичних наук, доцент
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна,
кафедра цивільно-правових дисциплін
завідувачка
майдан Свободи, 4, Харків, 61077, Україна

ПОЛІТИЧНИЙ ІНТЕРЕС ТА ЙОГО СПІВВІДНОШЕННЯ З ОСОБИСТИМИ, СУСПІЛЬНИМИ ТА ДЕРЖАВНИМИ ОХОРОНЮВАНИМИ ЗАКОНОМ ІНТЕРЕСАМИ

Статтю присвячено аналізу правової категорії «інтерес» у політичній сфері. Вирізняється категорія «політичні охоронювані законом інтереси». Аналізується їх співвідношення з особистими, суспільними та державними охоронюваними законом інтересами. Робиться низка висновків про поняття, сутність, значення політичних інтересів, а також їх взаємозв'язок та взаємообумовленість з особистими, суспільними, державними інтересами.

Ключові слова: охоронюваний законом інтерес, політичні інтереси, політика, ідеологія, суспільний інтерес.

Безперечно, будь-які інтереси поряд з мотивацією є рушійною силою діяльності людей. Але якщо мотивація — це збірне поняття, яке визначає процес свідомого вибору людиною того або іншого типу поведінки, що визначається комплексним впливом зовнішніх (стимули) та внутрішніх (мотиви) факторів, то інтерес завжди виражає юридичний «намір суб'єкта до досягнення певних благ, що як прямо дозволяються правом, так і не заборонені ним» [15, с. 87]. При цьому, як вже було зазначено вище, інтереси є явищем багатограним, вони містяться в нормах моралі, звичаях, релігійних догматах, корпоративних правах, в політичній діяльності тощо. З цього приводу В. Ф. Сіренко доречно зазначає: «в людському суспільстві, як в котлі, що кипить, безперервно формуються та реалізуються соціальні інтереси» [11, с. 117]. При цьому, якщо звернутися до політики, то можна побачити, що вона, як така, є сферою діяльності, пов'язаною з відносинами між різноманітними соціальними групами з приводу визначення форм, задач, змісту функціонування держави, її інтереси інтегрують в себе

інтереси як конкретної особистості, так і суспільства в цілому. Тому подальший розгляд в нашому дослідженні інтересу, зумовленого політикою, вважаємо вельми актуальним.

Традиційно, під політикою (*грец. державні чи суспільні справи*) розуміють систему цілей та засобів їх досягнення в тій чи іншій державі в сфері внутрішнього і зовнішнього життя [16, с. 629]. Енциклопедичний словник визначає політику як сферу діяльності, пов'язану з відносинами між класами, націями та іншими соціальними групами, ядром якої є проблема завоювання, утримання та використання державної влади; участь в справах держави, визначення форм, задач і змісту її діяльності [17, с. 1041]. О. Ф. Скакун пише: «Політика — це система відносин між людьми та їх об'єднаннями з приводу влади, держави, демократії. Боротьба за владу та її утримання, участь у справах держави, формування і функціонування інститутів демократії — це сфера політики» [19, с. 235]. Оскільки в політиці концентровано виражені всі сторони суспільного життя, вона також є сферою взаємодії інтересів. Різні матеріальні, економічні, культурні, релігійні та інші інтереси рано чи пізно переносяться в політику і стають причиною, а ще точніше — пружиною політичної діяльності. Тут вони стикаються, об'єднуються, перемагають один одного, визначаючи політичну подобу даного суспільства [13, с. 107]. Так, «коли держава, не виробивши чітку економічну політику і не визначивши відповідних пріоритетів в галузі економіки, то активно втручається в сферу приватноправових відносин, то, навпаки, намагається усунути від вирішення проблем приватного характеру, деколи залишаючи без соціального захисту окремі категорії громадян, неминуче виникає небезпека конфлікту інтересів держави і приватних осіб» [14, с. 7].

Якщо звернутися безпосередньо до політичного інтересу, то можна побачити, що це «виборче відношення інституційних і соціальних суб'єктів політики до суспільно-політичних процесів, подій і явищ, реальна причина їх політичної активності, заснована на певних світоглядних принципах, переконаннях і установах. Інакше кажучи, це те внутрішнє усвідомлене джерело політичної поведінки, яке спонукає суб'єкти політики до постановки певної політичної мети і здійснення конкретних політичних дій з їх досягнення [18, с. 645]. Л. Радченко визначає політичний інтерес як ставлення людини, соціальної групи до політичних впливів, процесів, політичної діяльності, які ґрунтуються на світоглядних принципах, переконаннях, настановленнях. Це — внутрішнє джерело політичної поведінки, яке спонукає до визначення політичних цілей та здійснення конкретних політичних дій для їх досягнення [20, с. 92].

Своєрідність політичного інтересу полягає в тому, що він завжди виражає власне, імперативне відношення з боку суб'єктів політичної діяльності до суспільства, або, безпосередньо, до окремого індивіду. Інтереси, потреби окремих ланок суспільства, знайшовши опосередкування в законі, стають не тільки державно захищеними, але і пануючими по відношенню до тих інтересів, що не знайшли своє відображення в законі. Проблема інтересу і закону є важливішою проблемою публічної влади [11, с. 212]. В. В. Субо-

чев зазначає, що «якщо один законний інтерес реалізується, свідомо при-нижуючи інший, то мову треба вести не про механізм реалізації відповідних праву устремлінь громадян, а про зловживання правом, що необхідно визнати процесом, серйозно гальмуючим реалізацію правової політики». Законні інтереси — як потужний ресурс управління суб'єктами правовідносин, так і більша мотиваційна сила, що спонукає останніх до виконання певних дій. Тому надзвичайно важливо своєчасно зрозуміти законні інтереси учасників правовідносин і спрямувати їх реалізацію заради спільної справи, а не проти будь-чому... аналіз механізму реалізації інтересу повинен відповідним чином скоординувати роботу як правотворчих, так і правозастосовних органів» [9, с. 245].

В свою чергу, політичний інтерес не завжди може бути відображеним в законі, що пов'язано зі специфікою діяльності певних суб'єктів політики, а також діяльністю держави, в особі її компетентних органів.

Слід відмітити, що в дослідженнях деяких науковців, присвячених розкриттю юридичного змісту та природи політичного інтересу, дуже часто можна зустріти його ототожнення з таким правовим явищем, як державний інтерес. В свою чергу, вважаємо, що поняття «політичний інтерес» та «державний інтерес» не є рівнозначними. Так, державний інтерес визначається як «компроміс між суспільною користю та приватними інтересами і правами. Наприклад, при вакцинації населення задовольняється суспільний інтерес щодо запобігання розповсюдження захворювання, але обмежуються індивідуальні права: право на особисту недоторканність, свободу релігійних поглядів та обрядів; стосовно примусової госпіталізації реалізується соціальний інтерес відділити хворого від суспільства, щоб запобігти поширенню хвороби, і в той же час порушуються права на особисту недоторканність, свободу пересування, персональну автономію; при забороні певної поведінки, як-то вживання нелегальних препаратів, керування автотранспортним засобом в токсичному стані, паління в громадських місцях — відбувається захист здоров'я та безпеки особи і суспільства шляхом обмеження ризику поведінки, чим звучується персональна автономія та свобода дій» [6, с. 86–87]. Виходячи з природи інтересу, загальнодержавним інтересом є залежність між необхідністю задоволення суспільних потреб і тими можливостями їх задоволення суспільних потреб і тими можливостями їх задоволення, які досягаються через цілеспрямовану діяльність всіх суб'єктів державно-правового регулювання суспільних відносин. Слід підкреслити, що загальнодержавний інтерес охоплює лише ту сферу суспільних потреб, які держава визнає загальнозначущими (для суспільства в цілому і для його окремих представників). Загальнодержавний інтерес — це завжди форма інтересу панівного класу [11, с. 50]. При цьому вважаємо, що оскільки принципи державної політики обов'язково закріплені в нормативно-правових актах, то і державні інтереси також завжди знаходять своє відображення в нормативних актах.

Таким чином, відбувається обмеження прав особи нормами конституційного, адміністративного, кримінального, деліктного права. Реалізація суспільного інтересу не зможе гарантувати громадянам абсолютної ци-

вільної свободи. Владі потрібний оправданий (за наявністю певних законних підстав) доступ до персональних даних і використання цих даних для забезпечення охорони громадського порядку. Якщо правила приватності стають занадто суворими (в державі панує занадто багато індивідуальних свобод), законодавчий орган ризикує принизити важливість охорони суспільного здоров'я, завдаючи шкоди суспільним інтересам. Отже, питання збору, використання та розкриття уповноваженими особами приватних даних окремо взятої особи або певної групи осіб чи всього суспільства — це неминуча дія, але вона має мати чітку і прозору процедуру застосування. Акти уряду підтримують та захищають охорону суспільного інтересу, що може відбиватися в підсиленні чи зменшенні індивідуальних інтересів в автономії, свободі, приватності або відбиватися на відносинах власності [7, с. 15].

В свою чергу, специфіка політичного інтересу полягає в тому, що, поперше, на відміну від інших соціальних інтересів він базується на моральних відносинах суспільства. По-друге, вони безпосередньо пов'язані з економічними інтересами, та фактично є їх відображенням. Але «одностороння орієнтація на економічні інтереси призведе до недооцінки інтересів політичних, що посилює зростання та роль стихійних та саморегулятивних, неконтрольованих впливів на суспільний організм» [11, с. 152]. По-третє, політичний інтерес завжди пов'язаний з прагненням суб'єктів політичної діяльності до влади в суспільстві. По-четверте, політичний інтерес породжує різноманітні соціально-економічні стани і типи, в яких він виникає в зв'язку з природою та постійною еволюцією суспільства. По-п'яте, політичний інтерес, як вже зазначалося, не завжди виражений в нормах права, він може міститися в нормах моралі, релігійних та етнічних переконаннях, соціальній свідомості тощо.

Але, зауважимо, що попри відмінність наведених двох понять — «політичного інтересу» та «державного інтересу», загальне право не виключає можливості існування політичного державного інтересу, як закріпленого в імперативних нормах прагнення щодо реалізації державної політики.

Вищезазначене дозволяє навести наступне визначення політичного інтересу, як опосередкованого власного ставлення громадян, суспільства і держави до загальнополітичних процесів, подій та явищ, що мотивує їх до досягнення запланованих політичних цілей та здійснення конкретних політичних завдань.

Зміст конкретного політичного інтересу залежить від самого суб'єкта зазначеного інтересу, його взаємозв'язку з іншими суб'єктами, а також конкретних соціально-історичних умов, що існують на час його виникнення. «Інтерес не буває без носія. Тому «якість» носія інтересу прямо відображається на його реалізації» [11, с. 165]. Носіями політичного інтересу виступають всі суб'єкти політичної діяльності — окремі особи, їх об'єднання, партії, політичні сили тощо. Під суб'єктами політичного інтересу слід розуміти окремих осіб, їх соціальні групи і організації, а також суспільство взагалі та державу, в особі компетентних органів, що беруть участь в процесі реалізації державної влади.

Відповідно, предметом політичного інтересу є сукупність політичних процесів, явищ та подій, які виникають в суспільстві. Змістом виступає вся сукупність тих об'єктів, цілей та завдань політичної діяльності, які охоплюють свідомість суб'єкта політичного інтересу, пов'язану з його прагненням до влади, формуванням подальшої державної політики тощо.

Зазначимо, що коли в науковому середовищі заходить мова про охоронювані законом інтереси, завжди маються на увазі особисті, суспільні (колективні) та політичні інтереси.

Особистий інтерес, як його ще прийнято називати — приватний інтерес, завжди визначається суспільством і через це носить суспільний характер. К. Маркс відзначав: «Приватний інтерес вже сам по собі є певним суспільним інтересом і може бути досягнутий лише за умов, що створюються суспільством, та за допомогою засобів, що надаються суспільством. Це — інтерес приватних осіб; але його зміст, як і форма і засоби здійснення визначені суспільними умовами, незалежними від індивідів» [11, с. 60].

Суспільні інтереси, як інтереси цивільного суспільства, і загальнодержавні інтереси далеко не збігаються. Суспільні інтереси цивільного суспільства визначаються необхідністю вжитку матеріальних і духовних благ. А загальнодержавні інтереси визначаються перш за все пошуком умов, можливостей для такого вжитку. Природа суспільного інтересу до певної міри завжди суперечить вмісту загальнодержавного інтересу [11, с. 227]. Суспільні інтереси підлягають не меншому правовому захисту, ніж особисті інтереси, тому що правомірна реалізація одних без здійснення інших в державно-організованому суспільстві неможлива. Пріоритетний захист інтересів особи суперечить і принципу рівності сторін в цивільному процесі. В даному випадку Р. Є. Гукасяном дуже правильно підмічено, що неможливо ставити інтереси особи понад інтереси громадянського суспільства або держави. З гіпертрофованим збудженням навколо вицнення прав людини і засад їх дотримання, прийняттям чинного Цивільного кодексу, реформуванням всієї вітчизняної законодавчої бази дуже можливе таке захоплення декларуванням інтересів особистості, що відбудеться «перекос» в інший (від тоталітарних держав) бік анархічності і за великим рахунком занепад державності [10, с. 249].

Загальнодержавні інтереси завжди визначаються як публічні інтереси. І хоча за своєю природою вони і спрямовані на забезпечення законних інтересів кожної окремої особистості, саме в силу цього вони мають велику значущість для збалансованого суспільного розвитку. Саме тому не можна безапеляційно стверджувати, що вони повністю підпорядковані інтересам приватним, тобто особистим. Якщо реалізація публічного інтересу дозволить здійснення багатьох індивідуальних законних інтересів, то заради того, щоб подібного роду публічний інтерес реалізовувався, можна «пожертвувати» деякими охоронюваними законами інтересами в сфері приватного права. Проте це «жертвування» не означає ігнорування кожного приватного законного інтересу, що суперечило б основним принципам об'єктивно існуючого права в цілому б. Мова іде про пріоритети в механізмі реалізації розглядуваних інтересів [9, с. 214].

В свою чергу, саме діями уповноважених осіб, від імені компетентних органів, тобто публічними діями, відбувається задоволення приватних інтересів. Проблема балансу в співвідношенні приватних і публічних інтересів, яка постала з початку системного усвідомлення ролі права, залишається відкритою до сьогодні. «Якщо в приватному праві соціальні блага, виступаючи для суб'єкта основною ціллю його діяльності на певному етапі, досягаються шляхом вступу в різнорідні правовідносини юридичних і фізичних осіб між собою, не торкаючись «стратегічних» інтересів держави, не маючи відношення до статусу державних органів, проблемам взаємовідносин суб'єктів, що визначають основні напрями розвитку, політику держави, то в публічному праві законні інтереси можуть реалізуватися лише при певній взаємодії з державними органами, державною владою... В цьому і полягає відмінність законних інтересів в приватному і публічному праві» [9, с. 200].

Реальним пріоритетом конкретного вигляду інтересів є вираження тих суспільних, перш за все економічних, відносин, які складаються в суспільстві на базі пануючої форми власності і відповідного способу виробництва. Суть пріоритету інтересів визначається вирішенням питання про переважаче значення в суспільстві задоволення тих або інших потреб. Задоволення перш за все приватновласницьких потреб, як принцип суспільного розвитку, з неминучістю формує пріоритет приватновласницького інтересу. Переважаюче значення задоволення суспільних потреб як умова розвитку суспільства ставить питання про необхідність пріоритету суспільних інтересів або інтересів переважного числа громадян країни. Перехідні періоди суспільного розвитку характеризуються загостренням суперечності інтересів і тим самим різко ставлять питання про необхідність пріоритету загальних інтересів над приватними [11, с. 502].

Якщо розглядати співвідношення політичного інтересу з інтересом окремого індивіду та суспільним інтересом, то можна побачити, що перший завжди відноситься до сфери регулювання публічного права. Політичні інтереси впливають на діяльність політичних суб'єктів, завдяки формуванню політичної ідеології. Відповідно до В. П. Пугачова та О. І. Соловйова, ідеологія — це різновид корпоративної свідомості, що відображає виключно групову точку зору на хід політичного та соціального розвитку, яка відрізняється схильністю до духовного експансіонізму. Основними функціями політичної ідеології, на думку вчених, є: оволодіння суспільною свідомістю; впровадження в неї власних критеріїв оцінки минулого, теперішнього та майбутнього; створення в очах суспільної думки позитивного образу завдань, що пропонуються нею та цілей політичного розвитку [21, с. 14].

П. Шляхтун, визначаючи поняття ідеології, описує її не лише як будь-яку довільну систему ідей і поглядів, а тільки як таку, що виражає інтереси суспільних класів стосовно політики і процесу здійснення влади [1, с. 483]. Такої ж думки дотримується й І. Дзюбко, для якого ідеологія завжди є однією з форм, що відбиває основні суспільні інтереси суб'єктів політики [2, с. 333]. Аналогічне визначення політичної ідеології пропонує

і Л. Моргунов. В його тлумаченні політична ідеологія завжди обумовлюється політичними інтересами тієї чи іншої соціальної групи (тієї чи іншої верстви суспільства) [3, с. 140].

Інакше кажучи, між тим чи іншим політичним інтересом і діяльністю конкретних політичних суб'єктів практично завжди виникає третій елемент, яким і є ідеологія. І саме вона дозволяє згрупувати суспільні інтереси, перетворити їх на чітку програму дій (як правило, ці дії носять системний характер і охоплюють усі сфери суспільного життя — економічну, політичну, соціальну, правову, культурну тощо) і, зрештою, перевести на рівень державної діяльності (коли політичні суб'єкти — носії цієї ідеології отримують реальну можливість реалізувати її в державницькій діяльності, насамперед в діяльності органів виконавчої і законодавчої влади). До речі, про таку «синтезуючу» роль ідеології стосовно суспільних політичних інтересів писав ще К. Мангейм [4, с. 182].

Таким чином, суспільні інтереси, по-перше, акумулюються навколо певних політичних ідеологій, а, по-друге, набувають системності за рахунок свого співвіднесення з комплексною гамою суспільно-політичних цілей, представлених в конкретній ідеологічній програмі. «Отже, суспільний інтерес має реалізовуватися шляхом споживання якісно наданих соціально орієнтованих публічних послуг. Вчені відмічають, що в основу побудови системи соціальних послуг покладена категорія «інтересу» [8, с. 11]. При цьому, суспільні інтереси практично завжди пов'язуються з окремими суб'єктами політичних інтересів.

Політичні інтереси, в силу свого різноманіття, являють собою складне системне утворення. Класифікувати їх можна за різними критеріями: 1) за суб'єктивним критерієм на: особисті, колективні та державні; 2) за характером сприйняття на: підсвідомі та усвідомлені; 3) за цільовою спрямованістю на: економічні та соціальні; 4) за внутрішнім навантаженням: об'єктивні (характеризуються прагненням до того, що об'єктивно вигідно окремому індивіду, групі, класу) та суб'єктивні (визначають прагнення до того, що здається вигідним їм самим); 5) за територіальним виміром на: внутрішньополітичні та зовнішньополітичні; 6) за перспективою реалізації: потенціальні та уявні; 7) по відношенню до об'єктивної тенденції суспільного розвитку: прогресивні, реакційні, консервативні.

Політичні інтереси також можна розподілити на первинні і вторинні. Первинні політичні інтереси завжди мають суб'єктивний характер і формуються на індивідуальному рівні та, як правило, виражаються у вигляді оціночних позицій («цей політичний крок невдалий», «це політичне рішення позитивне») чи політичних бажань («слід було б вчинити так, а не інакше»). Вторинні політичні інтереси носять груповий характер. Стосовно них можна цілком слушно застосувати визначення С. Рябова. Він однією з основних властивостей політичного інтересу вважає готовність та уміння громадян реалізовувати й захищати свої політичні свободи [5, с. 212].

Наведена вище юридична характеристика політичного інтересу дозволяє зробити наступні висновки:

1. Під політичним інтересом слід розуміти опосередковане власне ставлення громадян, суспільства та держави до загальнополітичних процесів, подій та явищ, що мотивує їх до досягнення запланованих політичних цілей і здійснення конкретних політичних завдань.

2. Специфіка політичного інтересу проявляється в тому, що при контакті з іншими видами інтересів (особистими, суспільними, державними) він проявляється в забезпеченні пріоритету загальних інтересів над приватними.

3. Політичний інтерес не завжди може бути виражений в законі, що пов'язано з специфікою певних суб'єктів політичної діяльності, а також діяльністю держави, в особі її компетентних органів.

4. Вважаємо, що політичний інтерес, залежно від змісту суспільних інтересів, може мати дуже різні види, форми та зміст, що є природним, та пов'язано з різноманітністю чинників, які впливають на наше суспільство в цілому: релігійних переконань, соціальної свідомості, конкретних факторів, менталітету тощо. Політичні інтереси взаємопов'язані з економічними інтересами, але не тотожні їм, у зв'язку з тим, що політика здійснює великий вплив на економіку.

5. Державний інтерес і політичний інтерес не є тотожними — значення держави полягає саме в організації загального політичного інтересу. В свою чергу, вітчизняна система права не виключає можливості існування політичного державного інтересу, як закріпленого в імперативних нормах прагнення щодо реалізації державної політики.

Література

1. Шляхтун П. П. Политология (теория та история политической науки). — К., 2002. — 603 с.
2. Политология / За заг. ред. І. С. Дзюбка, К. М. Левківського. — К., 1998. — 415 с.
3. Сморгунів Л. В., Семенов В. А. Политология. — СПб., 1996. — 173 с.
4. Манхейм К. Идеология и утопия. — М., 1992. — Ч. 1. — 260 с.
5. Рябов С. Г. Политологична теорія держави. — К., 1996. — 325 с.
6. Lawrence O. Gostin. Public health law: power, duty, restraint. — University of California Press, 2002. — 492 p.
7. Lawrence O. Gostin. Public health law: power, duty, restraint. — University of California Press, 2002. — 492 p.
8. Путило Н. В. Система публичных услуг. Социальные услуги // Публичные услуги: правовое регулирование (российский и зарубежный опыт): сборник / Под общ.ред. Е. В. Гриценко, Н. А. Шевелевой. — М.: Волтерс Клувер, 2007. — 256 с.
9. Законные интересы / Субочев В. В.; Под ред.: Малько А. В. — М.: Норма, 2008. — 496 с.
10. Проблема интереса в советском гражданском процессуальном праве / Гукасян Р. Е.; Отв. ред.: Вукот М. А. — Саратов: Приволж. кн. изд-во, 1970. — 190 с.
11. Сіренко В. Ф. Інтереси і влада. — К.: Оріяни, 2006. — 536 с.
12. The Politics of Law: A Progressive critique / David Kairys, editor. — Third edition. — New York: Basic Books, 1998. — 740 p.
13. Аверина О. М. Политический интерес как категория социальной философии: Дис. ... канд. филос. наук: 09.00.11. — М., 1999. — 170 с. — РГБ ОД, 61:99-9/92-Х.
14. Мечетина Т. А. Ограничение права собственности: проблемы публичных и частных интересов [Электронный ресурс]: Дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. — М.: РГБ, 2003 (Из фондов Российской Государственной библиотеки), Рязанский государственный университет. — Рязань, 2001.

15. Кучинский В. А. Законные интересы личности: от конституции к правореализующей деятельности // Теоретические вопросы реализации Конституции СССР. — М., 1982. — С. 16–22.
16. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. — К.: «Укр. енцикл.», 1998 — Т. 4: Н-П. — 2002. — 720 с.
17. Советский энциклопедический словарь / Гл. ред. А. М. Прохоров. — 4-е изд. — М.: Сов. энциклопедия, 1989. — 1632 с.
18. Общая и прикладная политология: Учебное пособие Под общ. ред. В. И. Жукова, Б. И. Краснова. — М.: МГСУ; Изд-во «Союз», 1997. — 992 с.
19. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: Підручник. 2-е вид. / Пер. з рос. — Харків: Консум, 2005. — 656 с.
20. Політичний менеджмент / Український центр політичного менеджменту. — Український науковий журнал. — К., 2008. — № 1 (28). — 189 с.
21. Введение в политологию / Пугачев В. П., Соловьев А. И. — 4-е изд., перераб. и доп. — М.: Аспект Пресс, 2004. — 479 с.

И. В. Венедиктова

Харьковский национальный университет имени В. Н. Каразина,
кафедра гражданско-правовых дисциплин
площадь Свободы, 4, Харьков, 61077, Украина

ПОЛИТИЧЕСКИЙ ИНТЕРЕС И ЕГО СООТНОШЕНИЕ С ЛИЧНЫМИ, ОБЩЕСТВЕННЫМИ И ГОСУДАРСТВЕННЫМИ ОХРАНЯЕМЫМИ ЗАКОНОМ ИНТЕРЕСАМИ

Резюме

Статья посвящена анализу правовой категории «интерес» в политической сфере. Вычленяется категория «политические охраняемые законом интересы». Анализируется их соотношение с личными, общественными и государственными охраняемыми законом интересами. Делается ряд выводов о понятии, сущности, значении политических интересов, а также их взаимосвязи и взаимообусловленности с личными, общественными, государственными интересами.

Ключевые слова: охраняемый законом интерес, политические интересы, политика, идеология, общественный интерес.

I. V. Venedictova

V. N. Karazin Kharkiv National University,
The Department of Civil Law Disciplines
Maidan Svobody 4, Kharkiv, 61077, Ukraine

**POLITICAL INTEREST AND ITS RELATION TO LEGALLY
PROTECTED PERSONAL, PUBLIC AND STATE INTERESTS**

Summary

This article is devoted to the legal category of «interest» in the political sphere. Singled out the category «political interests protected by law». Analyzes its relationship with the personal, social and public interests protected by law. Made a number of conclusions about the concept, essentially meaning of political interests, as well as their interrelation and interdependence of personal, public, state interests.

Key words: interest protected by law, political interests, politics, ideology, the public interest.